

Nazvao sam vas svojim prijateljima (IV): Bratstvo i prijateljstvo

"Prijateljstvo se uvijek slobodno poklanja; ako se njime želi ispuniti obveza ili postići cilj, ono nikada nije istinski autentično."

30.10.2020.

Krajem četrdesetih godina 20. stoljeća, Zurbaran, jedna od prvih sveučilišnih rezidencija za žene u Madridu, ima običaj provoditi jednu

noć svakog mjeseca u bdijenju pred Isusom u Presvetom Sakramentu. Naizmjenično ustajanje tijekom noći kako bi bile uz našega Gospodina dirljivo je iskustvo za mlade studentice.

Blažena Guadalupe, ravnateljica, zadužena je za organizaciju ovih noćnih bdijenja. Ostaje budna u svom uredu koji se nalazi u blizini kapelice pišući pisma, u slučaju da jedna od mladih žena želi podijeliti, usred noćne tišine, svoje snove, odluke, brige... Guadalupe ne ide spavati kako bi svima ponudila svoje prijateljstvo. Nije iznenađujuće da se oni koji su ju poznavali sjećaju njene „izvanredne sposobnosti sklapanja prijateljstva. Guadalupe je očito imala poseban dar za druženje s ljudima, privlačnu toplinu i brojne ljudske vrline. Ali ono što bih ovdje želio naglasiti je njezin snažan osjećaj prijateljstva. "[1]

Bratstvo postaje prijateljstvo

Prijateljstvo se uvijek slobodno poklanja; ako se njime želi ispuniti obveza ili postići cilj, ono nikada nije istinski autentično. Guadalupe, na primjer, nije preskakala sate sna jer je na to bila obavezna, niti su mlade žene imale želju na kratko zastati u njezinom uredu jer su joj morale polagati račune, posebno u tim noćnim satima. Guadalupe je dijelila nešto zajedničko sa svakom od tih žena zbog čega su nestrpljivo željele otvoriti svoja srca jedna drugoj. Možda je jedna od njih također studirala kemiju ili je dijelila njezinu želju za putovanjima diljem svijeta ili je nedavno izgubila oca kao i Guadalupe. A možda su dijelile i želju za rastom u svom unutarnjem životu ili poziv u Opus Dei.

Razmišljajući o raznolikosti interesa koje bismo mogli dijeliti s drugima, sveti Ivan Zlatousti primijetio je:

„Ako je samo to što su iz istog grada mnogim ljudima dovoljno da postanu prijatelji, kakva bi tek trebala biti ljubav među nama koji imamo isti dom, isti stol, isti put, ista vrata, isti Život, istu Glavu; istog Pastira i Kralja i Gospodara i Suca i Stvoritelja i Oca? "[2]

Prelat Opusa Dei, kojeg mnogi ljudi nazivaju „Oče“ jer predsjedava obitelji, rekao je da „između bratstva i prijateljstva postoji unutarnji odnos. Bratstvo, jednostavan odnos temeljen na zajedničkom sinovstvu, postaje prijateljstvo po ljubavi među braćom.“[3]

Sveti Josemaria, 1974. godine, započeo je druženje sa svojim sinovima supernumerarijima u Argentini, rekavši: „Molim vas danas, odmah na početku, da svoje bratstvo živite na takav način da onaj koji pati nikada ne bude ostavljen sam, kao i onda kada ima razlog za radost. To

nije osiguranje za ovaj život; to je osiguranje za život vječni.“[4]

Božji je prst ovdje

Također u Argentini, 1902. godine, u španjolskoj obitelji rođen je Isidoro Zorzano. Tri godine kasnije obitelj se vratila u Europu, u grad Logroño, gdje će Isidoro kao adolescent upoznati svetog Josemariju. Njih su se dvojica brzo sprijateljila, iako je jedan planirao studirati inženjerstvo, dok je drugi ubrzo ušao u sjemenište. Ali ostali su u kontaktu i njihova pisma svjedoče o njihovom stalnom prijateljstvu. „Dragi moj prijatelju: Budući da sam sada odmorniji, možemo se naći koje god ti poslijepodne odgovara; samo mi trebaš poslati pismo. Zagrljaj od tvog dobrog prijatelja Isidora. "[5] Dok bi Josemaria, koji je tada živio u španjolskom glavnom gradu, napisao:" Dragi Isidoro: Kad dođeš u Madrid, svakako me posjeti. Imam ti

za reći nekoliko vrlo zanimljivih stvari. Zagrljaj od tvojeg dobrog prijatelja.“[6]

Ubrzo, kad je Isidoro napunio 29 godina, stigao je presudan trenutak u njegovom životu. U svom je srcu osjetio da Bog od njega nešto traži, a njegov prijatelj Josemaria htio je s njim razgovarati o Opusu Dei, koji je tada tek počinjao. Jedan je susret bio dovoljan; razgovarali su o traženju svetosti usred svijeta. Isidoro je shvatio da je Bog iskoristio to prijateljstvo kako bi mu dao poziv u Djelo. Veza koja ih je spajala od adolescencije, njihovi međusobni interesi, poprimili su novu snagu i naveli Isidora da napiše: "Božji je prst ovdje."[7]

Sasvim je prirodno da Isidorovo otkriće poziva nije u drugi plan stavilo emocionalnu vezu dugogodišnjeg prijateljstva sa svetim Josemarijom. Bog nas je stvorio kao

dušu i tijelo; sudjelovanje u nadnaravnom životu koji nam nudi ne poništava prirodna dobra u našem životu. Primjer za to vidimo u Isusu, koji je svoj život dijelio sa svojim prijateljima. Kao što je rekao sveti Josemaria: „Bog naš Gospodin želi da u Djelu bude i kršćanska ljubav i naš život koji ljudski dijelimo s drugima, što postaje nadnaravno bratstvo, a ne samo ispunjenje formalnosti“ [8] Naša privrženost nije nešto „duhovno“; nego nešto specifično, što postaje realnost našim ljudskim interakcijama sa svakom osobom. Mnogo više od formalne veze koja se temelji samo na lijepom ponašanju ili uljudnosti, zahtijeva pokušaj voljenja svakoga kao što bi to činila njihova majka.

14. srpnja 1943., deset godina nakon tog presudnog susreta u Madridu, obojica prijatelja - sada povezani kao otac i sin u nadnaravnoj obitelji - imali su posljednji razgovor. Možda

su se prisjetili svojih godina adolescencije, pisama koja su razmijenili, napora da uspostave DYA akademiju i prvu studentsku rezidenciju, dramatičnih događaja tijekom građanskog rata, trenutka kada je Isidoru dijagnosticiran rak... Kada se oprašta, sveti Josemaria otvara svoje srce Isidoru: „Molim našega Gospodina da mi da smrt poput tvoje.“[9] Isus je rekao: Veće ljubavi nitko nema od ove, da tko život svoj položi za svoje prijatelje (Iv 15,13). To je bila Isidorova najveća želja tijekom njegovih posljednjih dana: nastaviti pomagati i biti ujedinjen sa svima u Djelu s Neba kao što je to pokušao učiniti na zemlji.

Najmanje ljubomorna ljubav

Svi znamo da u mnogim ljudskim odnosima objektivna veza koja postoji - između muža i žene ili između braće i sestara - ne dovodi

automatski do prijateljstva. Štoviše, činjenica da istinsko prijateljstvo postoji u nekom trenutku života ne garantira da je taj odnos imun na normalne učinke protoka vremena. Kardinal Ratzinger, razmišljajući o temi nadnaravnog bratstva, s realizmom je naglasio da „braća i sestre nisu automatski suština ljubavi i jednakosti... Čak i bratstvo mora biti, takoreći, otkupljeno i proći kroz Križ da bi pronašlo svoj ispravan oblik.“[10]

"Bratstvo koje proizlazi iz zajedničkog poziva u Djelo također se treba izraziti u prijateljstvu"[11], inzistirao je Prelat Opusa Dei. I poput ostalih odnosa u koje ulazi ljudska sloboda, prijateljstvo se ne javlja automatski. Potreban je strpljiv napor da se upozna druga osoba, otvaranje našeg vlastitog unutarnjeg svijeta kako bismo ga obogatili onim što nam Bog želi dati preko drugih. Na primjer, druženja i obiteljski

dogadjaji na kojima se otvaramo drugima prilika su za stvaranje veza istinskog prijateljstva. Ništa što se tiče života ostalih - brige, radosti, tuge, interesi - ne može nas ne dotaknuti osobno. Stvaranje domaćiji su hodnici ispunjeni svjetlošću i vrata otvorena za druge također je dio osobnog rasta i sazrijevanja. „Kao duhovno biće, ljudsko je stvorenje definirano kroz međuljudske odnose. Što autentičnije živimo te odnose, to više sazrijeva naš osobni identitet. Svoju vrijednost ne utvrđujemo izolacijom, već stavljanjem sebe u odnos s drugima i s Bogom.“[12]

Kad je prijateljstvo autentično, ono ne nastoji "posjedovati" drugu osobu. Upravo suprotno, doživljavajući veliko dobro prijateljstva, želimo podijeliti svoje prijateljstvo s mnogim drugima. Pravo nas prijateljstvo uči kako steći još mnogo prijatelja; uči nas kako uživati u društvu drugih ljudi, iako prirodno nećemo imati

blisko prijateljstvo sa svima njima. C. S. Lewis, kada je razlučivao oblike ljubavi, rekao je da je „pravo prijateljstvo najmanje ljubomorna ljubav. Dvojica prijatelja raduje se kada im se pridružiti treći, a trojica kada im se pridruži četvrti, ako je pridošlica kvalificiran da postane pravi prijatelj. Tada mogu reći, kao što blažene duše kažu u Danteu, 'Evo dolazi onaj koji će uvećati naše ljubavi.' Jer u toj ljubavi 'dijeljenje ne znači oduzimanje.'“[13] Na Nebu će svatko od blaženih povećavati radost svih ostalih, dijeleći svoju osobnu viziju Boga s drugima.

U svojim Ispovijestima, sveti Augustin daje dirljiv prikaz radosti koje je crpio od svojih prijatelja: „diskutirati i šaliti se s njima; prepustiti se razmjeni ljubaznosti; čitati zajedno ugodne knjige; zajedno se zabaviti i zajedno biti ozbiljni; ne slagati se ponekad, ali bez loše volje, kao što bi to čovjek učinio sa sobom;

pa čak i rijetkošću tih razlika dati polet onim češćim slaganjima; nekad poučavati, nekad biti poučen; žudeći za odsutnima s nestrpljenjem i dočekujući prisutne s radošću. Ovi i slični izrazi, koji su izvirali iz srca onih koji su voljeli i koji su zauzvrat bili voljeni, likom, jezikom, očima i tisuću ugodnih pokreta, bili su gorivo koje je stopilo naše duše zajedno, i od mnogih napravilo jednu. "[14]

„Naša osobna sreća ne ovisi o uspjesima koje postizemo, već o ljubavi koju primamo i ljubavi koju pružamo.“[15] Ovisi o saznanju da smo voljeni i da imamo dom u koji se uvijek možemo vratiti bez obzira što se dogodilo, gdje je naša prisutnost nezamjenjiva. Sveti je Josemaria želio da takvi budu domovi njegovih sinova i kćeri. I tako se ljudi prisjećaju prvih apostolskih pothvata Opusa Dei u Madridu, 1936. godine. „Ako je netko prvi put otišao u stan

Luchana zahvaljujući pozivu, ostao je zahvaljujući prijateljstvu.“[16]

Ovo je simpatična veza koja, ljudski govoreći, može sačuvati jedinstvo. „Ako ljubite jedni druge, svaka će naša kuća bit dom kakav sam predvidio, ono što bih želio da bude svaki naš centar. I svaki će vaš brat imat svetu glad za time da se vrati kući nakon dugog radnog dana; i zatim će iznova željno krenuti u ovaj sveti rat, u ovaj rat za mir.“[17]

Andrés Cárdenas M.

[1] Mercedes Montero, En vanguardia, Rialp, Madrid, 2019, p. 79.

[2] Sveti Ivan Krizostoom, In Matth. Hom. 32,7.

[3] Monsignor Fernando Ocáriz, Pismo, 1. studenog 2019., 14.

[4] Sveti Josemaria, Bilješke s druženja, 24. lipnja 1974.

[5] José Miguel Pero-Sanz, Isidoro Zorzano, Ediciones Palabra, Madrid, 1996, p. 86.

[6] Ibid., pp. 112-113.

[7] Ibid., p. 118.

[8] Sveti Josemaria, Upute za Djeko svetog Mihaela, 101.

[9] José Miguel Cejas, Amigos del fundador del Opus Dei, Palabra, Madrid, 1992, p. 47.

[10] Joseph Ratzinger, Sol Zemlje.

[11] Monsignor Fernando Ocáriz, Pismo, 1. studenog 2019., 14.

[12] Benedikt XVI, Enc. Caritas in veritate, 53.

[13] C.S. Lewis, The Four Loves,

[14] Sveti Augustin, Ispovijesti, IV, 8.

[15] Monsignor Fernando Ocáriz,
Pismo, 1. studenog 2019. 17.

[16] José Luis González Gullón, DYA,
Rialp, Madrid, 2016, p. 196.

[17] Sveti Josemaria, Bilješke 1956,
VII, p. 7.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/nazvao-sam-vas-svojim-
prijateljima-iv-bratstvo-i-prijateljstvo/](https://opusdei.org/hr-hr/article/nazvao-sam-vas-svojim-prijateljima-iv-bratstvo-i-prijateljstvo/)
(19.03.2026.)